

[Jens Chr. Christensen.]

melse, som vi i hvert fald er tilfreds med. Jeg håber, at byrdefordelingen og erstatningsbestemmelserne er ting, vi kan tale os til rette om, når vi kommer til udvalgsarbejdet.

Jeg kan slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg er enig i en vis planlægning, men jeg vil føje til, at det spørgsmål melder sig for mig, om vi ikke med det lovforslag, som her er blevet fremsat, går alt for vidt. Allerede nu er det sådan, at fredningsmyndighederne af befolkningen betragtes som noget på linje med de ægyptiske plager; og hvordan ville det så ikke gå, når vi får en udvidelse som den, der her er foreslået? Som medlem af overfredningsnævnet kan jeg heller ikke tilbageholde et lille suk. Hvordan skal de forskellige fredningsinstanser overkomme det fremtidige arbejde? Hidtil har det været en slags fritidsarbejde, men fremover synes det at blive en heltidsbeskæftigelse.

Inden for mit parti har der rejst sig røster om, hvorvidt det ikke vil være rigtigt, at de kendelser, der er blevet afsagt af overfredningsnævnet, kan indankes for domstolene til endelig afgørelse. Det er et spørgsmål, som vi ikke helt har debatteret færdigt i mit parti, men det er også en af de ting, som jeg synes vi skal se på i et udvalg.

I den forbindelse må jeg spørge den højtærede statsminister, hvor mange penge de talrige fredningsforanstaltninger, som vi årlig gennemfører, koster, og hvor stor en stigning i disse udgifter den højtærede minister regner med at vi vil komme ud for efter de nye bestemmelser.

Lad mig til sidst sige, det er udmærket, at vi gennem fredningsforanstaltninger søger at gøre det muligt for almenheden at få adgang til naturen, både til strande, til klitter, til søer og til vore heder; men når vi så kommer til de statsejede skove, mødes vi af et skilt, hvorpå der står: adgang forbudt. Jeg vil håbe, at det også er en af de ting, vi kan tage med i udvalgsarbejdet,

så statsskovene kan blive lukket op for almenheden.

Venstre er arbejdsvillig i et kommende udvalg, og vi håber, at man vil tilgodese og forstå de betragtninger, som jeg på partiets vegne her har fremsat.

Thestrup: Mit parti kan tiltræde de betragtninger, som den højtærede statsminister har fremsat som begrundelse for den her foreslåede ændring af naturfredningsloven. Det er rigtigt, at de ændringer, vi gennemførte i 1959, hvor betydningsfulde de end var, ikke forhindrer en planløs bebyggelse, der vil ændre det billede, der i dag tegner sig for den, der færdes i det danske landskab. Vi kan alle se, at med den udvikling, der i dag finder sted, vil de landskabelig set smukke steder blive ødelagt. Vi er også enige med den højtærede statsminister i, at hvis dette sker, vil det være til ubodelig skade for kommende generationer i vort land.

Mit parti har her i folketinget gang på gang talt for beskyttelse af den private ejendomsret, først og fremmest den private ejendomsret til fast ejendom, men jeg vil gerne sige, at også ud fra dette synspunkt går vi ind for en udvidelse af naturfredningsreglerne. Den private ejendomsrets indhold er jo flersidigt. En af dens sider er den ideelle værdi, det er for et menneske at eje noget, det at have et hus eller en landejendom, der er ens egen, og som man derfor i særlig grad kommer til at holde af, og som ligesom er det bånd eller i hvert fald et af de bånd, der knytter et menneske til det samfund, han lever i. En anden side deraf er den store økonomiske interesse, der er knyttet til ejendomsretten til fast ejendom, idet man derigennem får en vis sikkerhed, nemlig en sikkerhed for at have en bolig eller et udgangspunkt for sin erhvervsvirksomhed og en udgift, som det er nogenlunde muligt — eller som det i alt fald burde være nogenlunde muligt — forud at beregne.

Medens disse to sider er af den største